

STUDENT

R E V U E

KALENDÁRIUM

ANGLIE A WALES

KDO TO JE?

OČIMA PRVÁKA

TŘEŤÁCI NA
SPORTÁKU

Blbost je dar
přírody

Časopis
Pekařova
Gymnázia

ČÍSLO/1/ROK/2017/MĚSÍC/ZÁŘÍ-ŘÍJEN

ZNÁŠ BENÁTKY SEVERU?

Znáš Benátky severu? Víš, co je to za město? Kde leží? Co v něm můžeš navštívit? Nevíš? Sleduj nápovědy a hádej.

Je to město, které ve své historii vystřídalo mnoho jmen, bylo postaveno na začátku 18. století a téměř 200 let bylo hlavním městem současně největšího státu na světě. Leží na břehu řeky Něvy, která ústí do Finského zálivu. Můžeš v něm navštívit Petropavlovskou pevnost, Chrám Sv. Izáka nebo jednu z největších evropských galerií. Nedaleko od města leží zámek Carskoje Selo, kde se původně nacházela slavná jantarová komnata, nebo palác Petrodvorec s rozsáhlým parkem a velkým množstvím fontán.

Už víš?

Je to Petrohrad. A pokud se chceš i ty do tohoto města podívat, přidej se do výpravy, která v září 2018 toto město navštíví. Pokud máš zájem, přihlas se v kabinetu estetiky u paní profesorky Novákové nebo Kuhnové.

Je to neopakovatelný zážitek.

Obsah

3 Benátky severu?

Sleduj nápovědy a hádej!

5 Třetáci na sportáku

Povinný sportovní kurz je tady!

7 Blbost je dar přírody

Zamyšlení nad citátem Vladimíra Komárka

9 Interview

S novou profesorku Fouskovou

11 Kalendáríum

Zajímavé mezinárodní dny

35 Kdo to je?

Jak to vidí čerství prváci

15 Anglie a Wales

Zážitky ze země zelené trávy

Brace yourselves. School is coming...

Rádi bychom Vás uvítali v novém školním roce 2017/2018 a popřáli Vám v něm mnoho úspěchů jak na poli akademickém, tak i mimo stěny naší školy.

S novým školním rokem přichází, kromě tíhy zodpovědnosti, i nové číslo časopisu. A jelikož jsme se všichni vrátili odpočatí a v plné síle z prázdnin, během kterých jsme navštívili mnoho zajímavých míst, tak jsme pro téma prvního dvouměsíčníku zvolili Cestování.

Na prvních stránkách našeho časopisu si připomeneme významné dny, které nás v tomto období čekají. Dále navštívíme Anglii a dáme si do těla s našimi třetáky, kteří absolvovali sportovní kurz v Borovici. Seznámíme s letošními prváky a novými posilami z řad profesorů.

Doufáme, že první číslo Student Revue zpříjemní váš čas strávený ve škole

Zdeňka Protivánková a Tomáš Suchý

Vyhlašujeme anketu!!!

Napište nám o vašem nejhorším vánočním dárku! Odpovědi zasílejte na náš blog.

Třetáci na sportáku!!

Rok se s rokem sešel a před námi třetáky se objevilo nelehké zadání. Všichni se měli zúčastnit povinného sportovního kurzu, který se počítá do klasifikace předmětu tělesná výchova, a to v rekreačním středisku Litas v Borovici, což je obec asi 20 km od Boleslavi. Na jedné straně lákalo to, že se nebude chodit do školy, na straně druhé vyvstávala představa týdne sportovně náročného, s plněním různých sportovních disciplín, se kterými, dovolím si tvrdit, někteří neměli dosud žádné zkušenosti.

V pondělí 18.09.2017 se v půl deváté, za ne úplně příznivého počasí, před budovou gymnázia srotilo téměř sto cyklistů, připravených na cestu. Rozdělili jsme se do několika výkonnostních skupin a vyrazili na cestu směr Debř, Bakov nad Jizerou, dále přes Rečkov, Klokočku, na Klášter Hradiště, až do Borovice. Všichni, i přes několik pádů kolem poledne, ve zdraví dojeli.

Ubytovali jsme se a s netrpělivostí čekali, co bude následovat. Sešli jsme se v jídelně a od profesorů se dozvěděli další program. Po obědě jsme se museli rozdělit do osmi družstev (v každém musel být určitý počet chlapců, dívek a určitý počet Angličanů, což byli spolužáci, kteří jeli do Anglie). Na vymýšlení jmen družstev jsme se podstatně vyřádili, a proto potom mezi sebou bojovaly týmy jako Mokřák, Umpalumpové, Vietnamské závitky nebo tým Ještě nevíme.

Struktura dnů byla stejná. Každé ráno v 7:30 budiček, po něm následovala snídaně. Od 09:00 začal dopolední program, který byl rozdělen na dvě části od 09:00 do 10:15 první část a od 10:30 do 11:45 část druhá. Ve 12:00 následoval oběd, do 14:00 probíhal polední klid. Odpoledne opět probíhal program, stejně jako dopoledne, rozdělený do dvou částí. V 18:00 večere a po ní následovalo už pouze osobní volno. To využil každý různě, např. ke čtení, hraní různých her jako fotbal, volejbal, softbal nebo ping pong. Někteří si v krajní nouzi na doplnění energie objednávali pizzu. 22:00- důležitý čas, večerka a kontrola od profesorů, jestli už jsme v posteli...

První den nás čekala nová hra- Masakr. Během úterý, středy a čtvrtečního dopoledne muselo pak každé družstvo projít buď peklem, nebo někteří, hlavně sportovci, rájem. A v čem to spočívalo? Každý musel lézt na lezecké stěně, procházet se po lanech, zaběhat si biatlon (střelba a běh), většina s plným počtem treštných kol, dále také plavání, orientační běh, jóga a cyklistický výlet, který činil asi 25 km.

Ve čtvrtek odpoledne už následovala jenom individuální disciplína triatlon, což znamená plavání, jízda na kole a běh. V tuto dobu už bylo odplaváno, a tak zbyla pouze jízda na kole do kopce a běh, pro dívky jeden kilometr a pro chlapce dva.

To už se blížil závěr kurzu, nezbývalo nic jiného než vyhlásit výsledky a pomalu začít balit. V pátek po snídani opět všichni nasedli na kola a vyrazili směr Mladá Boleslav.

Ač počasí nebylo úplně na naší straně, týden se náramně vyvedl, téměř všichni se ve zdraví vrátili, i když v pondělí to u nás ve třídě vypadalo jako po vymření...

Nezbývá mi než popřát budoucím třetím ročníkům, aby si to užili stejně jako my. A zakončíme to jedním poučením, které většinou sedí na 100% : „Sportem ku zdraví, aneb k trvalé invaliditě.“

„Blbost je velký dar přírody, činí člověka šťastným.“

Vladimír Komárek

Blbost je něco, co řeší člověk dennodenně, aniž by si to vůbec uvědomil. Každý z nás je vlastně plný blbosti už od rána nebo prostě od doby, kdy se vzbudí. Po probuzení většinou přemýšlíme nad tím, co se nám zdálo, rozjímáme nad nespravedlností a zbytečnou složitostí života, nebo vymýšlíme, jak přemluvit rodiče, aby nás nechali z důvodu fiktivní a hrané nemoci doma. Nechce se nám totiž do školy, protože každou hodinu máme psát test, a ještě k tomu všichni zkouší. Blbost! Stejně víme, že sen zůstane snem, do dětských let, kdy bylo vše jednoduché, se už bohužel nevrátíme a že rodiče nám na naše herecké umění a strkání teploměru do čaje neskočí. Ale i přes tu všechnu blbost to vyzkoušíme.

Blbost nás provází všude. Kamkoliv vkročíme, tam se chťe nechtě objeví. Někdy se nad ní pozastavíme, pousmějeme se a někdy nám třeba zlepší celý den. Teda pokud nám někdo kvůli své blbosti nenabourá auto. To asi moc úsměvná blbost není.

Blbost nás doprovázela, doprovází a určitě nás i doprovázet bude. Je součástí dění a kdo ví, třeba i jen díky ní vznikají někdy až úchvatné a neuvěřitelné vynálezy. Nebo ztráty.

Napsal: JMÉNO AUTORA/AUTORKY JE ZNÁMÉ REDAKCI

Blbost je velký dar přírody, činí člověka šťastným.

Kdo z nás si někdy nepomyslel, že to mají hloupější lidé jednodušší, no ne? Slyšeli jste snad někdy u Kauflandu od tamějších neměnicích se tváří důležitý rozhovor o globálních problémech světa? Nebo snad jen někoho dostat ze sebe dostatečně smysluplnou větu, která by neobsahovala značné množství zcela nepotřebných zájmen a pazvuků? Pokud ano, upřímně Vám závidím! Nicméně přišli Vám snad tito lidé více usměvaví? Více bezstarostní? Plnější života? Je tomu tak. zkuste si představit, že neřešíte hrůzy, které se dějí kolem nás. Že ani nevíte, co je ta „Irma“ zač a proč se o ní tolik psalo. Nebylo by Vám pak také líp, když by Vaše největší starost bylo mléko o korunu dražší, než v letáku? Můžeme si tedy vybrat, zda řešit problémy na této úrovni a mít úsměv na tváři, nebo zůstat na našem Gymnáziu a na osud s otupělým úsměvem nepoznání zapomenout.

BLBOST JE VELKÝ DAR PŘÍRODY, ČINÍ ČLOVĚKA ŠŤASTNÝM

Když se zamyslím nad touto větou, napadá mě hodně rozlišných věcí a názorů.

Pro někoho je blbost něco, co si v žádném případě nechce a ani nepřipustí, naopak pro někoho je to neodmyslitelná součást jeho každodenního života.

A myslíte, že kdyby na světě neexistovala lidská blbost, že by bylo všechno lepší? Všichni by přece byli tak dokonalí..... ale na druhou stranu, tak stejní. A jak by k tomu přišla nějaká zaměstnání? Nebylo by zapotřebí volat zámečníka, protože by si nikdo nezabouchl klíče v bytu, když spěchá do práce. Ubylo by hasičů, neboť by nikdo nenechal hrnec s gulášem na sporáku a šel do kina a lehké by to neměli ani záchranáři, protože už by ani žádný chytrák nevyráběl domácí pyrotechniku, aby ušetřil, a tak bych mohla pokračovat dál a dál, až by zmizelo úplně všechno.

Zkrátka, blbost není někdy vůbec špatná, ale nesmí se to s ní přehánět a musí se přizpůsobit dnešní době. Kdybychom se vrátili o pár tisíc let zpátky, dostaneme se až někam do pravěku. Lidé nebyli samozřejmě tak chytrí jako my dnes, neznali žádnou techniku, žádné dnešní vymoženosti a většinou byli šťastní. Ale je jasné, že jejich blbost nemůžeme vůbec srovnávat s tou naší.

Na závěr bych pro nás všechny, včetně mě, měla takovou malinkatou radu a ta zní: „ Radši se sám sebe dvakrát zeptej, jestli to, co chceš zrovna udělat, je opravdu správné, protože pokud provedeš nějakou blbost, následky můžeš někdy nést i celý život.“

Interview s Martinou Fouskovou

Naše gymnázium v letošním roce 2017/2018 přijalo hned několik nových profesorů. Mezi nimi i paní magistru Martinu Fouskovou, která se ujala tak důležitého úkolu, jako je vzdělávání studentů v oboru cizích jazyků – respektive angličtiny. Mimo svou profesi je paní profesorka Fousková také vášnivou cestovatelkou. Nejen, že prožila celý rok jakožto obyvatelka Anglie, kdy měla možnost seznámit se s různými lidmi a jejich zvyky a v neposlední řadě též dovést k dokonalosti svou schopnost angličtiny, ale stejnou cestu absolvovala i v rámci ročního pobytu ve Francii (kde tedy „nepilovala“ angličtinu, ale samozřejmě francouzštinu). Měla jsem možnost dozvědět se od studentů, které nově od září vyučuje o tom, jaký názor na ni mají a všichni se shodli na jednom – její přízvuk je obdivuhodný. S paní profesorkou Fouskovou se blíže seznámíme v následujícím rozhovoru, proto čtěte bedlivě, aby Vám nic neuniklo.

Dobrý den paní profesorko, začneme zlehka, jak se dnes máte?

- Dobrý den Terezo, mám se dobře, děkuji za optání. ☺

To velice ráda slyším. Věděla jste už od začátku, že chcete být učitelka?

- Být učitelka bylo jedno ze zaměstnání, které jsem si jako dítě přála, hned po celé škále jiných profesí včetně zpěvačky, herečky, zdravotní sestry, zmrzlinářky, kominice a cestovatelky.

Páni, to je snů. Kdybyste tedy nebyla učitelka, čím byste byla?

- Hm, těžká otázka. Asi bych byla stále tím, čím jsem – člověk, který rád komunikuje s lidmi. ☺ Kromě učení jazyků jsem vyzkoušela i celou řadu jiných zaměstnání.

Co jste studovala?

- Jazyky.

Nečekané. Byla angličtina vždy Vaší vášní? Zaujal Vás i jiný jazyk?

- Ano, například francouzština, italština a španělština. ☺

Žila jste rok v Anglii a ve Francii, co Vás k tomu vedlo? Je cestování Vaší vášní?

- Jet do Anglie a žít v ní patřilo k mým snům už od dětství. Inspirace pochází od mého dědy, který hodně cestoval. Pracoval pro Škodovku, žil chvíli v Belgii, Spojeném království (zhruba 3 roky s celou rodinou), i ve Státech. Když se vracel ze služebních cesty, přivezl nám dětem malé dárečky včetně kulatých žvýkaček. V době komunismu tohle všechno bylo neuvěřitelný luxus a dobrodružství!

Dodnes si pamatuju, jak voněl dědův kufr, jeho kolínská a jak jsme napjatě poslouchaly jeho příběhy z cest, kterým jsme všem jako děti bezmezně věřily. ☺ Touha jet do míst, o kterých jsme slýchávaly jako děti, vidět, cítit, zažít. S Francií to už byl jen další krok v pořadí, zkusit něco nového, oprášit francouzštinu a vidět. ☺

Co považujete za nejlepší na žití v Anglii, co naopak na žití ve Francii?

- V Anglii i Francii jsem žila jen rok a to v pozici studentky a au- pair, tedy někoho, kdo se stará o chod domácnosti a děti v nepřítomnosti jejich rodičů a učí se jazyk ve škole. Navíc jsem byla poměrně mladá 22-25, takže veškeré vnímání obou zemí je z tohoto pohledu.

Anglie mi přinesla pocit, že pokud se opravdu snažíte a chcete něčeho dosáhnout, je to možné a na své cestě potkáte lidi a kontakty, které vás podpoří a pomůžou vám. Nikdo vás nehodnotí z hlediska toho, odkud jste, kdo jsou vaši rodiče, jak vypadáte, co si myslíte. Pokud jste dobří, v tom co děláte, máte zelenou. Francie mě inspirovala svým postojem k umění, kráse a historii.

Cestovala jste i jinde po světě?

- Nijak zvlášť, hory, moře, kolo, turistika, v rámci Evropy.

Doporučila byste našim studentům pobyt v zahraničí? Proč?

- Určitě, jak se říká: „Cestování rozšiřuje obzory“. S tím souhlasím.

Jaké jsou dle Vás výhody a nevýhody žití v zahraničí?

+ poznávání nového a sama sebe

- poznávání nového a sama sebe ☺

Na GJP (Gymnázium Dr. Josefa Pekaře) jste nastoupila v září tohoto roku, jak a co se Vám tu zatím líbí?

- Líbí se mi tu velmi. ☺ Trochu je to pro mě jako cesta v čase. Jako absolventka mám možnost se setkávat se svými bývalými pedagogy, to je příjemné. ☺

To je ode mě vše. Děkuji Vám za rozhovor a přeji pěkný den.

KALENDÁRIUM

Kromě dat, která formovala naši historii a náš národ jako celek, tak se v našem kalendáři nachází i svátky mezinárodní. Díky těmto svátkům může být každý den důvod k oslavě. Doslova. A oslavovat můžeme opravdu cokoli - ručníky, spodní prádlo, pesticidy a mnoho dalšího. Nám nezbyvá nic jiného než poděkovat OSN za utvoření podobných dní, které činí náš život jedním nekonečným mejdanem, a některé z nich Vám představit.

Září

- 8. 9. Mezinárodní den gramotnosti
- 21. 9. Mezinárodní den míru
- 26. 9. Evropský den jazyků
- 27. 9. Světový den turistiky (Světový den cestovního ruchu)
- 27. 9. Den českého piva
- 28. 9. Den české státnosti
- 30. 9. Mezinárodní den překladatelů

Říjen

- 1. 10. Mezinárodní den cyklistiky
- 1. 10. Mezinárodní den hudby
- 5. 10. Mezinárodní den učitelů
- 5. 10. Mezinárodní den úsměvů
- 10. 10. Světový den duševního zdraví
- 16. 10. Mezinárodní den proti McDonald's
- 20. 10. Světový den kuchařů

KDO TO JE?

Milí spolužáci,

když jste se minulý měsíc procházeli po škole, určitě si většina položila otázku: „Kdo to je?“ Po chodbách našeho gymnázia se totiž začalo pohybovat téměř 120 individuí, neznámých tváří, cizích tvorů, kteří se přidali do naší války a pokusí se v rámci následujících čtyř let vybojovat stejnou bitvu jako my všichni, tedy úspěšně složit maturitní zkoušky. A aby to pro nás už nebyla "ta individua", která nikdo nezná, rozhodli jsme se je navštívit a optat se jich na to, proč si zrovna vybrali tuto školu, jestli se jim tady líbí atd. Pojdme se s nimi trochu seznámit.

Co Vás vedlo k tomu, že jste si vybrali právě naše gymnázium?

Nejčastější odpověď byla, že nás naše pověst předchází, že pověst gymnázia je velmi dobrá, a tak volba byla jednoduchá. Mezi další důvody také patřilo, že je to na přání rodičů, nebo pozitivní reference od staršího sourozence. Někteří do poslední chvíle nevěděli, kam se vlastně chtějí přihlásit nebo nevěděli, co chtějí do budoucna dělat, tak si nechali čtyři roky na rozmyšlení. Souvisí s tím všeobecný rozhled, který si z gymnázia odnesou...

Jaké byly vaše první dojmy, splnila se vaše očekávání?

Gymnázium je náročná škola, ale téměř všichni vypadali na tento úděl připraveni a srovnali se s ním. Některé trošku zaskočilo množství učení, ale suma sumárum většina našich prvňáků, má velmi pozitivní dojmy a splněná očekávání. Doufám, že jim to aspoň chvíli vydrží.

Jaký je největší rozdíl mezi základní školou a gymnáziem?

Z těch negativních je to především více učení, vlastní výpisky z hodin, náročnost na studenty.

A pozitivně musím i ty naše profesory trochu pochválit. Největším +, které jsme zaznamenali, je větší zápal profesorů do předmětu. Jen tak dále a hlavně nepolevte!!!

Překvapilo Vás něčím naše gymnázium?

Ač jich nebylo mnoho, objevila se i pozitivní překvapení, např. výuka estetických předmětů, chuť jídla v jídelně nebo že si našli mnoho nových přátel.

Ale převažovala negativní překvapení, např. že nejsou ředitelská volna, trošku je zaskočil suterén školy, kde by uvítali nějakou výzdobu a také by uvítali, kdyby se už teď v některých chladnějších podzimních dnech trochu přitopilo. A taková perlička, pro některé žáky z menších je naše gymnázium jedno obrovské bludiště.

Co škola a vaše mimoškolní činnost?

Mnoho studentů prvního ročníku se zabývá mimoškolní činností, která zabere spoustu volného času, např. hokej, fotbal nebo hra na hudební nástroj a potýkají se starostmi, jak to skloubit se svým studiem. Všichni potvrdili, že je to velmi náročné. Někteří se to snaží stíhat ve stejném režimu jako doposud, pár jich to nějakým způsobem omezilo a několik studentů teď na pár měsíců koníčky vypustilo a vrátí se k nim, až se srovnají se školou.

Zúčastnili jste se adaptáku, stmelil Vás, co se Vám nejvíce líbilo?

Všichni si adapták velmi užili a tvrdili nám, že je to stmelilo a více se poznali, ač podle některých by mohl být o něco delší. Největší úspěch u dětí měl krep běh.

A co se líbilo profesorům?

Cituji reakci paní prof. Kuchařkové: „ Mně se nejvíce líbila Vorvávačka, protože jsem to mohla jen sledovat“.

Jaký dojem na tebe udělal tvůj třídní profesor?

1.A – Paní profesorka je sympatická a šíří dobrou náladu.

1.B – Pan profesor je pohodář a vše bere s legrací. Ze začátku jsme se ho trochu báli a překvapil nás, když nám řekl, že je trochu cholerik.

1.C – Paní profesorka je super.

Který profesor na vás udělal největší dojem?

1.A – Paní prof. Sobotková a pan prof. Brynych

1.B – Nejvíce asi pan prof. Brynych, ale také paní prof. Patočková, Maršounová nebo Neuhäuserová

1.C – Paní prof. Sobotková a chlapeckou část třídy oslovil také tělocvikář pan prof. Hluchý

Nelituješ, že sis vybral právě tuto školu?

Shodně ve všech třídách chvilku váhali, a to z různých důvodů, ale nakonec se shodli, že udělali to nejlepší, co mohli.

Na závěr proběhla malá anketa, který předmět je ve škole nejvíce baví.

Nejoblíbenějším předmětem v 1.A je dějepis, ale na paty mu šlape anglický jazyk nebo biologie, na druhou stranu je nejméně oslovila chemie a fyzika.

Oproti tomu v 1. B nejvíce boduje zeměpis, v závěsu s biologií a výtvarnou výchovou. Mezi nejméně oblíbené opět patří fyzika a chemie, ale doplní je i německý jazyk.

V 1. C nejvíce uspěla biologie a tělesná výchova, především v chlapecké části třídy.

A jaký mají profesori názor na své třídy?

1.A paní profesorku Sobotkovu jsme bohužel nezastihli.

1.B pan profesor Hošek: „ Mám veliké štěstí, že všechny mé třídy byly dobré. Jsem s nimi velmi spokojen.“

1.C paní profesorka Kuchaříková: „ Jsem ze třídy nadšená, třída je milá a velmi rychle se stmelili a seznámili. Už od první chvíle všechny své činnosti dělají vážně a jsou upřímní. A myslím si, že jsme si hned od první chvíli sedli.“

Prvním ročníkům přejeme hodně úspěchů ve škole a i mimo školu.

Anglie a Wales

V září tohoto školního roku se skupina 53 studentů našeho gymnázia, včetně mé maličkosti, zúčastnila zájezdu do Anglie a Walesu. Už samotná cesta byla zajímavá. Myslím si, že nadšené a velice odpočínuté výrazy mých spolužáků, při pasové kontrole ve dvě hodiny v noci, jsou navždy vryté do mé paměti. V tento moment nás mohl těšit snad jen fakt, že už jsme blízko cíle. Při následném průjezdu Eurotunelem jsme na žádné žraloky naštěstí nenatrefili a do Anglie tedy dorazili živí a v rámci možností i zdraví.

První zastávkou naší cesty byl York. Anglické město, kterému dominuje velkolepá gotická katedrála a pojí se s ním i tradiční Yorkshire pudding. Při pěší prohlídce jsme mohli obdivovat historické centrum či zbytky hradu a městských bran. Čas byl i na nakupování, někteří ochutnali i již zmíněnou místní specialitu, jiní, jako správní turisté, zaměřili hledat suvenýry a ti zapomnětliví, jako já, byli rádi, že si mohou koupit kartáček na zuby. Navečer jsme zaměřili do hostitelských rodin a poznávali tak Anglii i z perspektivy místních obyvatel.

Následující den jsme zaměřili do Liverpoolu, odkud pochází světoznámí Beatles. I my jsme se vydali po jejich stopách a navštívili místa s nimi spojená, jako třeba Penny lane. Musím ale podotknout, že jsem asi v životě neviděla tolik nápisů: „The

Beatles“ na jednom místě. Na každém rohu minimálně deset a to že se tam skoro nevejdou, tak to vůbec nevádí.

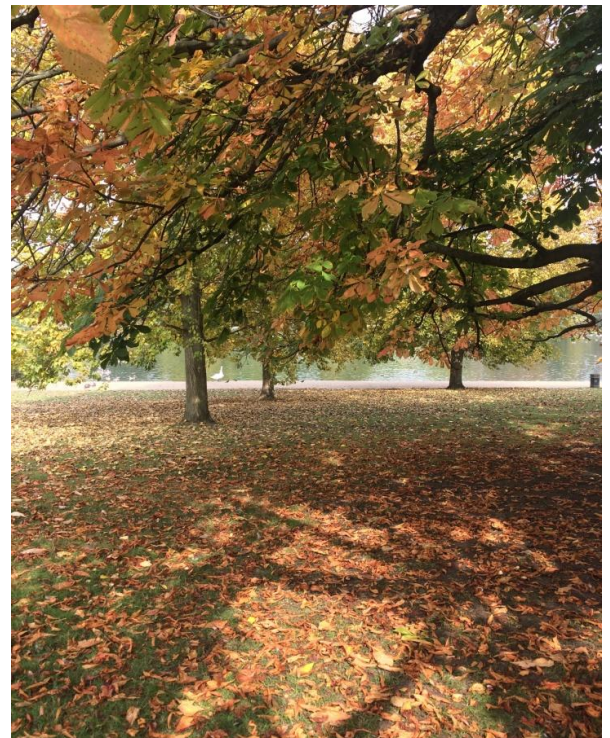
Přesným opakem rušného centra jsou doky, kde na vás dýchne trocha klidu. Z Liverpoolu jsme se přesunuli jižněji do Chestru, jednoho z nejhistoričtějších anglických měst s jedinečným dvoupatrovým centrem plným viktoriánských a tudorovských budov.

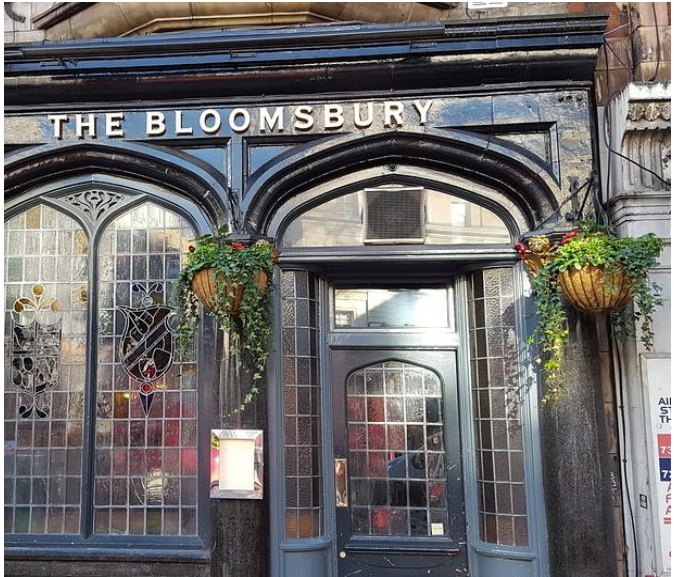
Třetí a čtvrtý den jsme strávili ve Walesu. První, co mě zde zaujalo, byla velština nebo spíše velšské nápisy, které jsme viděli skrz okna autobusu. Je to zvláštní jazyk, ale právě ta zvláštnost a nevšednost mě nejvíce okouzila. Během dvou dní jsme toho viděli opravdu hodně, mimo hlavní město Cardiff i malebné městečko Conwy či tržní město Chepstow. Milovníky umění zaujalo majestátní opatství Tintern Abbey, které ve svých dílech vyobrazoval anglický romantický malíř William Turner. Neopomněli jsme ani národní park Snowdonia, kterému ani deštivé počasí neubralo na kráse. Tajemná jezera, skalnaté hory, obrovská stáda ovcí, nekonečné ticho a melancholický déšť. To vše dokreslovalo pohádkovou scenerii a my, sice trochu promočení, ale šťastni pozorovali půvab všeho kolem.

Poslední den jsme prožili v městě mnoha tváří - Londýně. Prohlédli jsme si pamětihodnosti, prošli se parky, vyzkoušeli odolnost české oceli při projíždce na London Eye, navečer nasáli atmosféru nočního Londýna. Čas ubíhal rychleji, než bychom si přáli, ale tak už to hold bývá. Pomalu jsme se loučili se zemí, která nás přivítala s otevřenou náručí. Plni zážitků a vzpomínek, nasedli jsme do autobusu a pozorovali pouliční světla, ukazující nám směr zpátky domů, směr do reality všedních dní.

Ticho a melancholický déšť. To vše dokreslovalo pohádkovou scenerii a my, sice trochu promočení, ale šťastni pozorovali půvab všeho kolem.

Vpříštím čísle: **opět cestování, tentokrát Kambodža a Čína**

Šéfredaktoři:

Zdeňka Protivánková

Tomáš Suchý

Redaktoři:

Tereza Hájková

Tereza Altmanová

Tereza Velecká

Přispěvatelé:

Veronika Ondráčková

Kateřina Růžičková

Petra Kutschková

Grafika:

Filip Janeček

Konzultace:

Věra Janečková

Hledáme sponzora

Hledáme sponzora pro tištěnou verzi našeho časopisu!

Mihnutí

Petra Kutschková

Brouzdám si po lese svých snů,
V představách jako každý den.
Les těch neznámých motýlů.
Jen snažím se chytit ten nejzvláštnější druh.

Jeden z motýlů přeletěl přede mnou.
Plachý, přitom tak zajímavý a cizí.
I tak usedl mi do vlasů
a já rozhodla se chytit ho.

Mluvím s ním, ačkoliv nerozumí
Vyprávím mu o sobě,
Jako by byl mým příbuzným.
Stále mi naslouchá- i když nerozumí.

Připadá mi tak neobyčejný
Asi i já jemu- když mě pořád slyší.
Pak ale odlétá - odcházím.
Tak křičím do prázdnoty plné lesa,
Že vrátím se pro něj a nenechám ho čekat.

Další den znovu v tom lese.
Hledám ho, ale zem se po něm slehla.
Vrahem je ticho lesa jindy mi příjemné.
Už si nevzpomínám jak vypadal.

**PO PŘEČTENÍ ČASOPISU HO
PROSÍM NECHTE LEŽET NA
PARAPETU, ABY SI HO
MOHLI PŘEČÍST I OSTATNÍ**